

horror. operatie

LINSEY (28) KEEK ER JARENLANG NAAR UIT EN HAD ER FLINK VOOR
GESPAARD. EN TOEN MISLUKTE HAAR BORSTOPERATIE COMPLEET.
“MIJN TEPELS ZITTEN NU TER HOOGTE VAN MIJN OKSELS.”

“TOEN IK 55 KILO WAS AFGEVALLEN, BLEEF ER VAN MIJN BORSTEN NIET VEEL MEER OVER DAN TWEE SLAPPE ZAKJES.

Ik had een maagoperatie laten doen omdat ik mezelf veel te zwaar vond en sinds dat moment droomde ik ervan om mijn borsten te laten vergroten. Ik heb altijd een grote cup gehad: ze hingen behoorlijk, maar als ik een goede beha droeg, stonden laag uitgesneden truitjes me heel mooi en vrouwelijk. En dan pronkte ik er graag mee.

Drie jaar lang legde ik het geld dat ik voor mijn verjaardag kreeg opzij, en daar spaarde ik nog zo'n vijftig euro per maand bovenop. Ik

wilde niet te snel beslissen, want ik realiseerde me dat het een grote ingreep was. Daarnaast was mijn vriend er geen voorstander van; nepborsten zijn niet echt zijn ding. Dat maakte voor mij de beslissing moeilijker, maar uiteindelijk besloot ik er toch voor te gaan. Mijn borsten zouden gelift en opgevuld worden en ik zou eindelijk weer met trots een bikini kunnen dragen.

Ik had tweeduizend euro gespaard en een gedeelte van de operatie werd vergoed door de zorgverzekeraar, omdat ik zo veel was afgevallen. Ik deed overal navraag naar plastisch chirurgen en heb me werkelijk suf gegoogeld naar bevindingen van patiënten en de verschillende protheses die er bestaan. Uiteindelijk kwam ik terecht bij een arts in een ziekenhuis bij mij in de buurt, via een kennis die goede ervaringen met hem had. Het gaf me een veilig gevoel om in een ziekenhuis te worden geholpen: mocht er iets misgaan, dan waren er in ieder geval specialisten in de buurt.

In de aanloop naar de operatie was ik vreselijk nerveus: hoe zou het er straks uit komen te zien? Een beeld kon ik me er niet van vormen, want er werd van tevoren geen doorpas gedaan met de protheses in een beha. Iets wat wel gebruikelijk is, ontdekte ik later. Ik was zo zenuwachtig dat ik uit bijgeloof een foto van mijn kinderen meenam in de operatiekamer. Ook al was het een heftige ingreep, ik vertelde mezelf dat het allemaal wel goed zou komen. Zelfs toen ik in de dagen na de operatie hoge koorts had, en aanhoudend morfine kreeg om de pijn van de kloppende wonden te stillen, bleef ik vertrouwen houden. Dit was een ervaren arts, werkzaam in een echt ziekenhuis.

‘Ik kan wel kotsen als ik eraan denk dat die arts vrolijk door opereert’

Geen prutser in een onguur kamertje.

Meteen na de operatie moest ik een sportbeha aan. Na een paar weken had ik een check-up en zag ik voor het eerst mijn nieuwe borsten echt goed. Pas toen viel het me op dat de protheses onder de borstspier uit waren gezakt. Er hingen twee bobbelts onder mijn borsten. En mijn borsten bleken nog ongelijk te zijn ook. Toen ik tegen de arts zei dat er iets niet klopte, tilde hij mijn borsten op en zei hij laconiek: ‘Ik zie wat je bedoelt, we gaan nog wat huid weghalen.’ Ik liet het maar over me heen komen. Ik dacht toen nog: hij is de specialist, hij zal het wel weten.

De tweede ingreep was nog veel rampzaliger. De arts haalde te veel huid weg, waardoor het vel rond mijn borsten te strak kwam te staan. De eerste nacht na deze operatie wist ik niet hoe ik moest liggen van de pijn. Ik bleef maar huilen en drukte telkens op het alarmknopje voor de verpleegster omdat ik me zo’n zorgen maakte. ‘Het klopt niet, je moet iemand halen.’ Pas de volgende dag werd ik naar de polikliniek gebracht. Daar prikte de verpleging gaatjes in mijn tepels, zodat het vocht eruit kon lopen en de druk verminderd werd. Dit was ook het moment dat ik zag dat mijn tepels blauwpaars waren. Ik heb me nog nooit zo onzeker gevoeld. De verpleegkundige zei: ‘Dat trekt weg.’

Ik werd naar huis gestuurd, wederom met morfine. Na vier weken kwam de volgende verrassing: op en rondom mijn tepels bleek littekenweefsel te zijn ontstaan, waardoor mijn tepels minder zichtbaar waren. En in sommige delen van mijn borsten bleek het gevoel volledig te zijn weggetrokken. Ik was compleet gefrustreerd, en verschrikkelijk kwaad op de arts. Huilend riep ik: ‘Je hebt me voor het leven verminkt.’ Tijdens dat gesprek bleek dat er bij de eerste operatie twee artsen aan het werk waren geweest, en dat mijn borsten daardoor ongelijk zijn geworden. Ze hadden met zijn tweeën geopereerd, zodat ze snel door konden naar de volgende patiënt. Ik was een nummer in een lange rij, alsof ik als persoon niets voorstel. De arts zei dat het tijd nodig heeft om te kunnen zien wat het echte eindresultaat is. En dat hij dan eventueel nog een keer wilde

opereren. Maar na alles wat er gebeurd is, wil ik deze man gewoon nooit meer zien. Ik heb geen enkel vertrouwen meer in hem.

Ik had een paar prachtige dure bikini’s gekocht en verheugde me erop om ze te kunnen dragen. Maar ze liggen nog steeds ongebruikt in de kast. Mijn tepels zitten ter hoogte van mijn oksels, en als ik een bikini draag, komen ze daarbovenuit. De linker staat hoger dan de rechter, en door het littekenweefsel is een van de twee nog nauwelijks zichtbaar. Vanaf mijn tepel tot aan de onderkant van mijn borsten zit een litteken in de vorm van een anker. De littekens zijn zo hard dat je ze door een dun shirtje heen kunt zien. Ik kan er in de spiegel niet eens naar kijken, zo lelijk vind ik het. Laag uitgesneden shirts of topjes met spaghettibandjes draag ik niet meer. Het liefst verberg ik mezelf in een trui. Ik baal gewoon telkens als het weer zomer wordt. Naar het strand durf ik niet meer, zonnen doe ik alleen nog in mijn eigen tuin.

Ik ben na deze horroroperatie mezelf niet meer. Vroeger was ik open, gezellig en hing ik de clown uit bij vrienden, van Breda tot Amsterdam. Nu ben ik teruggetrokken en onzeker. Ik blijf liever thuis, want ik zie nergens het plezier meer in. Zelfs mijn ouders zeiden laatst: ‘We herkennen je niet meer, Lins.’ En het straalt ook af op mijn relatie. Hoewel we al tien jaar samen zijn, schaam ik me nu als ik met mijn vriend in bed lig. Ik draag stevast een sportbeha en vind het onprettig als hij mijn borsten aanraakt. Hij is laaiend op die arts, en zegt weleens: ‘Waar ben je toch aan begonnen?’

Zelfs de tussenpersoon van mijn zorgverzekeraar schrok zich dood toen hij de foto’s zag. Ik heb via hem een klacht ingediend tegen de arts. Maar die zegt dat dit nu eenmaal het risico is van een operatie. Hij neemt geen enkele verantwoordelijkheid. Ik voel me ongelooflijk voor lul gezet door deze man; hij neemt me totaal niet serieus. Ik kan wel kotsen als ik eraan denk dat hij vrolijk door mag opereren. De zorgverzekeraar heeft aangeboden een hersteloperatie te vergoeden. Via hen kwam ik terecht bij de kliniek van Diana Gabriels. De arts daar zegt dat mijn borsten nog wel te redden zijn, met een littekenweefselbehandeling en een prothese die achter de borstspier wordt geplaatst. Op hun site staan allemaal mooie foto’s van de borsten van andere patiënten. Het geeft me de hoop dat ik ooit misschien zulke borsten zal kunnen hebben. Recht omhoog, dicht bij elkaar, vol en stevig. Dat zou echt fantastisch zijn.” ●